

D'Liewen op der Buerg Simmer, vum Meedchen Aleida verzielt

Do reit en, dee schéine jonke Ritter. D'Zuchbréck ass erof, an ech gesinn zu enger klenger Luck ënnert dem Daach vum Wunnhaus eraus, wéi hien iwwert de Gruet eraus an d'Gewan galoppéiert. Wie weess, ob ech en nach eng Kéier ze gesi kréien? Vläicht kënnt hie jo heiansdo op Besuch. Si hu sech ëmmer gutt verstanen, mäi Papp, dee frommen Thomas vu Simmer, a säi Knapp Gottfrid. Da kéinten déi zwéin erëm zesummen op d'Juegd goen. Op jiddwer Fall, seng Déngschtzäit hei op der Buerg ass eriwuer, virun e puer Deeg gouf hien do ënnen an der Mäerteskierch zum Ritter geschloen. Et war eng schéin Zeremonie, mee virun allem dat Fest duerno wäert ech ni vergiessen.

Mäi Papp hat d'ganz Famill, d'Frënn vun der Famill an deenen hir Familljen agelueden. Ech mengen, si waren all komm. Souguer déi vu Veianen hate sech d'Éier ginn.

Schonn zwou Woche virdrun hu mir eis all gebued, fir propper ze si fir dee groussen Dag. Ech hunn och missten an déi hëlze Bidde klammen, obwuel ech mech eréischt virun e puer Woche gewäsch hat. D'Mod hat mir nach eemol e bësse waarmt Waasser nogeschott. Viru mir souzen de Papp an d'Mamm dran, an no mir kum d'Personal drun, do war d'Waasser awer schonn zimlech kal.

Meng Mamm hat schrecklech vill ze di mat de Preparatiounen. Si huet missten derfir suergen, dass alles geklappt huet. D'Dénger hunn de Service geübt, Dëscher a Still goufen am groussen Sall opgestallt an an der Kiche war der Däiwel lass. Et gouf Holz fir d'Feier erageschleeft, Geflügel geplëmmt, Fësch ausgeholl, Wëld agebeezt, an déi geschluechte Fierkelen hounge iwwert dem Kamäin. Am Summer hate mer schonn allerhand Gewierzkraider gedréchent, Hunneg geschleiert a Friichten ageluecht, dat kum elo alles zum Asaz.

An natierlech gouf Brout gebak, ganz vill Brout, well dat hu mer als Ënnerlag fir all déi gegrillten Delikatesse gebraucht. Dat war eppes anescht wéi dee fade Bräi aus Weess oder Geescht, deen et soss all Dag z'iesse gëtt. De Wäin hu mer misste komme loossen, well hei an der Géigend gëtt et net vill Wéngerten. Just zu Dondel e bëssen, an deenen hiren « Dräimännerwäin » ass och nach zimlech sauer.¹ Egal, et schéngt de Gäscht geschmaacht ze hunn.

Museker waren engagéiert ginn, fir während deem ganze Fest d'Gäscht z'amëséieren. Iwwert dem lessen hu se lues a gefälleg Lidder op der Laut gespillt, an duerno Danzmusek, do konnt kee méi roueg setzen.

1 Wäin gouf déi Zäit nieft der Musel nach op ville Plaze ugebaut: Stad Lëtzebuerg, Veianen, Dikrech ... E gouf « Dräimännerwäin » genannt, well e sou sauer war, dass deen, deen e sollt drénken, huet misste vun zwee aneren ugehale ginn.

Endlech krut ech d'Geleeënheet ze weisen, wéi gutt ech sangen an danze kann, an dass ech mech ewéi eng Edeldamm ze behuele weess. Meng Mamm war ganz houfreg, well si hat mer dat jo alles bäibruecht. A meng Kleeder, déi ech selwer gebitzt hat, sinn nawell vill gelueft ginn. Iwwert menger wäisser seidener Cott hat ech ee bléibloe Surcot aus Léngent, op deem ech ee faarwegt Blummemuster brodéiert hat. D'Kleed hat eng ganz enk Taille an eng laang Schleef.²

Och d'Männer hate sech erausgefiizt, mat hire laange faarwege Strëmp an hire kuerze Mäntel mam eropgeschloene Koll. De Gottfrid huet d'Blécker vu ville Fraen op sech gezunn. Seng blond Krauselen hunn ënnert engem ronnen Hittchen erausgeluusst a säi schicken Ëmhang ass him just bis op den Hënner gefall. Ech mengen, hien hat mir souguer een- oder zweemol léif gelaacht.

Mee ech däerf mer näischt drop abilden, dat gehéiert sech net. Mat mengen 12 Joer sinn ech jo kee Kand méi, well an 2-3 Joer ginn ech bestued. Ech hoffen, dee Mann, dee meng Eltere mer eraussichen, gëtt och esou ee wéi de Gottfrid. Net dass ech mer falsch Hoffnunge géif maachen! Ech muss deem huelen, deem hinne gefält an deem seng Famill bei eis Famill passt. Mir sinn ëmmerhin Adeleger, mäi Papp ass ënnert deenen anere Ritter héich ugesinn, virun allem no deem grouesse Roumfeldzuch mat sengem Frënd, dem Keeser Hari. An ech bréngen eng zerguttstert Ierfschaft mat an de Stot.

Dofir hunn ech besser, mech net ze verléiwen. Un d'Léift denken ech nëmmen, wann erëm ee Minnesänger³ op der Buerg passéiert an eis seng neiste Lidder virsängt. Da kréien ech esou ee Kribbelen an de Bauch an hunn dat Gefill, ech misst kräischen. Mee dat vergeet erëm.

Wéinstens bréngen déi Kënschtler Ofwiesslung an dee groen Alldag, wa si mat hirer Musek an hire Spiichten opkräizen. Well stellt iech vir, dir sëtzt dat ganz Joer laang op där ofgeleeëner Buerg. Et ass keng Stad wäit a breet, dir kritt kaum ee Mënsch ze gesinn an är bescht Frëndin lieft wäit ewech an ass net z'erreechen.

Heiansdo kommen och nach Jongleuren oder Akrobate mat deene Minnesänger mat, da gëtt et richteg lëschtteg. Well si souvill duerch d'Welt kommen, hu si och ëmmer vill z'erzielen. Da ginn ech mol gewuer, wat et Neits doruechter gëtt. Mee si bleiwen ni laang. Si droen hir Stécker vir, loosse sech bezuelen, kréien ze drénken an z'iessen, an deem aneren Dag si se rëm verschwonnen. Heiansdo wëllt ech, ech kënn einfach mat hinnen zéien.

2 D'Kleedung léisst sech am Beschten un Illustratiounen erklären, entweder Dokumenter aus där Zäit oder modern Zeechnungen

3 Am däitsche Sproochraum goufen et Minnesänger, an Nordfrankräich « Trouvères » an a Südeuropa Troubadouren. Ee bekanntent Lidd aus där Zäit ass « Greensleeves ». Vgl. mat Libesliddern vun haut (Ed Sheeran, Justin Bieber?...)

Ech weess, dat si just sou Dreemereien. Minnesang ass jo eppes ganz Schéines. Do geet et ëmmer ëm houfreg Prännen, deenen hir Häerzer fir schéi Prinzessinne schloen. Meeschtens si si traureg, well si net zesumme kënnen sinn, oder well hir Léift net erwidert gëtt. Mee mam richtige Liewen huet dat näischt ze dinn. Ech si scho frou, wa mäin zukünftege Mann keen décken ale Granzert ass. A wann en nach Hoer an e puer Zänn huet.

Schliisslech wëll ech och Kanner kréien, eng ganz Hickecht wa méiglech. Am léifste Jongen, natierlech, fir dass de Papp an d'Mamm zefridde sinn. Obwuel, wéinstens ee Meedchen hätt ech gär. Deem kann ech dann alles bäibréngen, wat meng Mamm mech geléiert huet. Liesen a Schreiwe kënnen mir zum Beispill besser wéi d'Männer. Mir hunn einfach méi Zäit, fir dat ze léieren. Mee d'Jongen hunn nun eemol méi Gléck am Liewen. Si stinn ëmmer am Mëttelpunkt, si fräi an ongebonnen, kënnen op Turnéieren hir Kraaft a Geschéckerlechkeet beweisen, a si kënnen fort vun doheem, wann et un der Zäit ass.

Dat kënnen mir Fraen alles net. Mir müssen op der Buerger bleiwen, bei der Fënster setzen a bitzen, spannen, wiewen. Heiansdo, wann d'Zäit mer laang gëtt, schläichen ech mech déi aner Säit an dee grouse Wehrturm, poteren heemlech mam Wiechter a froen hien, ob en da wierkelech keen einsame Ritter gesinn huet, deen duerch d'Géigend iert, op der Sich no enger jonker Fra, ëm där hir Hand hie kënnt unhalen. Glécklecherweis hunn ech keng grouss Schwëster, soss wär déi nach viru mir drun, an da kënnt et mir bléien, dass ech misst an d'Klouschter.

Ee Gléck, dass ech wéinstens dierf op d'Juegd goen! Eëmmer wann ech mech mat menger Kusinn Hildegard treffen, huele mer eis dresséiert Falleken an da gi mer zesumme Kanéngercher joen. Op dem Gottfrid sengem Fest war hatt iwwregens och. Elo, wou mäi Papp erëm méi Freed un esou Fester huet, organiséiert hie vläicht heiansdo mol eent. Da kann hatt matkommen, an da gesi mer eis méi dacks. Ech freeë mech schonn drop.
